

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

A young couple is shown from the waist up, standing in a lush green field. The woman, on the left, has blonde hair in a ponytail and is wearing a light blue button-down shirt and dark jeans. She is smiling and looking towards the man. The man, on the right, has short brown hair and is wearing a pink polo shirt and dark pants. He is looking back at the woman. They are holding hands. The background is a bright, hazy field under a clear sky.

Täiskohaga isa

Osaajaga armastust ei ole olemas

Kodulinna hurmurid

Originaali tiitel:
Susan Mallery
Full-Time Father
1996

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Piret Baumann
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1996 by Susan Macias Redmond
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B10387020
ISBN 978-9949-82-653-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Minu lugejatele – südamliku tänuga toe ja julgustuse eest.
Teie teete kirjutamise eriliseks.

ESIMENE PEATÜKK

„SULLE on külaline,“ ütles Kiki pead ülemuse büroosse pistes.

Parker Hamilton ei teinud tegelikult tööd, kuid ta ei tõstnud pilku arvutiekraanilt. Programm ei allunud ta tahtele. Ta ei suutnud keskenduda. Talle oli öeldud, et ta aja maha võtaks, sest muidu võib ta läbi põleda. Ta niheles toolil ja mõtles, ega ta tõesti juba ühest otsast põlema pole süttinud. Talle ei meeldiks karvavõrdki, kui ütlejatel õigus oleks olnud.

„Ma ei ole huvitatud, Kiki,“ ütles ta naise poole vaatamata. „Ütle oma sõbrale, et ta raiskab aega.“

Parker ei kuulnud majapidajat tупpa sisenemas, kuid tundis tema kohalolu. Juba oligi ekraanil näha naise peegeldus. Kiki seisis Parkeri taga, käed puusas. Kuva ei olnud piisavalt selge, et naise näoilmet näha, kuid Parker teadis, et see on kannatamatu. Kiki oli viimasel ajal temaga sageli kannatamatu olnud.

„Sa pead lõpetama selle ekraani jõllitamise,“ ütles Kiki. „Sa jääd niiviisi pimedaks. Või veel midagi hullemat – su silmad muutuvad sama kandiliseks nagu see monitor.“

Parker salvestas kiirelt seni tehtu ja pööras end koos tootliga Kiki poole. Majapidaja oli tõenäoliselt varajastes viiekümnendates, kuigi ta oli oma vanuse osas salatsev. Nagu alati, kandis ta ka nüüd dresse. Tal pidi neid tosinaid olema. Parker oli neid näinud igas värvitoonis ja teadis, et naisel on igapähe juurde olemas ka sobivat värvi sporditossud. Tänapäev oli fuksiaroosa. Parker ei teadnud, et sellist värvi jalanõusid üldse tehakse.

„Kuidas kandilised silmad hullemad on kui pimedaks jäämine?“ küsis ta. Kikil oli kõige kummalisemalt ebaloogiline mõistus.

„Ära vaheta teemat. Sulle on külaline.“

„Ise sa hakkasid mu silmadest rääkima,“ tuletas Parker Kikile meelde. Ta naeratas naisele. „Ma hindan sinu püüdlusi. Ma tean, et sa muretsed minu pärast, aga...“ Ta vaatas aknast välja ja nägi Vaikse ookeani asemel mineviku musta õudust. „Ma ei ole huvitatud.“

Kiki raputas pead. Tema lühikesed blondid juuksed lehvitsid korraks tema otsaesise kohal ja vajusid siis jälle paigale. „Kas sa arvad, et ma ei tea seda? Viimase paari aasta jooksul olen igal kahekümne ja kolmekümne viie vahele jääval vallalisel naisel lasknud siit läbi kablutada. Usu mind, Parker, ma olen alla andnud. See naine aga ei ole minu sõber. Ma arvan...“ Ta tegi mõtliku pausi ja see oli tema puhul haruldane. „Ma arvan, et sa tahad temaga rääkida.“

Seejärel Kiki lahkus.

Parker tõusis toolilt ja järgnes naisele. Ärritus võitles uudishimuga. Majapidaja sai kergelt hakkama kõigiga, kes midagi müüa üritasid. Kui see ei olnud üks tema sõpradest, kes siis?

Parker laskus trepist alla ja läbis avara fuajee. Maja oli suur, liiga suur, kuid ta ei plaaninud mujale kolida. Oma ümbrusega oli ta rahu teinud, isegi kui iseendaga mitte.

Välisuks oli lahti ja verandal seisis naine. Ta oli seljaga Parkeri poole ning vaatas maja ees laiuvat muruplatsi ja sissesõiduteed ääristavaid lilli. Maja tagumine külg oli kaljuservaga kohakuti ja terrassilt ei olnud kuhugi astuda peale õhu ookeani kohal. Kogu hoov oli maja ees.

Parker pani tähele õlgadeni ulatuvaid tumedaid punaka läikega juukseid. Vaba joonega kreemjas sviiter langes sihvakatele puusadele. Teksad katsid pikki jalgu. Parkeri pilk langes veel madalamale ja ta naeratas kergelt. Naise tennised olid valged. Nähtavasti ei jaganud ta Parkeri majahoidja tungi kanda rõivastega sama värvi jalanõusid.

„Kuidas ma saan aidata?“ küsis ta.

Naine pööras ümber. Äratundmine tabas Parkerit nagu löök päikesepõimikusse. Naise silmad olid sarapuupähkli karva ja nende nurgad kaardusid üles. Tema lopsakas suu oli sirge, kuid Parker teadis, mismoodi see naeratades välja näeb. Ta teadis ka, et naise paremal põsel peidab end naerulohk, ja seda, kuidas tema naer kõlab. Viis aastat tagasi oli tema naer kogu selle tühja maja kõlama pannud.

Äratundmisele järgnes kahetsus. Kahetsus selle pärast, kuidas ta naist kohelnud oli ja kui kerge oli olnud temast lahti

lasta. Parker oli olnud tõeline kaabakas. Ta ei olnud mitte ainult naise südant murdnud, vaid teda ka ära kasutanud.

Naine vaatas teda, pähklisilmad otsivalt Parkeril, justkui oleksid nad võõrad. Viis aastat oli pikk aeg – nad *olidki* võõrad. Nad olid alati võõrad olnud.

Ta pööras jälle tähelepanu naise rõivastele. Ta väljanägemine oli konservatiivsem, kui varem oli olnud. Parker tõstis pilgu naise näole. Midagi tema ilmes oli teistmoodi. Seal oli mingi ettevaatlikkus. Parkeri nägu tõmbus grimassi. Miks ta ei peakski Parkeri suhtes ettevaatlik olema?

„Tere, Stacey,“ ütles ta vaikselt.

Naine näis kohkunud, kuid raputas siis pead. „Härra Hamilton, ma ei ole Stacey Ridgeway. Ma olen tema kaksikõde Erin.“ Naine ulatas Parkerile käe.

Parker võttis selle automaatselt vastu. Naise nahk oli sile ja jahe. Tema näppude lahti laskmise asemel hoidis Parker neid nii, nagu kardaks, et naine võiks plehku pista. Ei ole Stacey? Kas see oli võimalik? „Te näete nii tema moodi välja.“

„Identsete kaksikutega kipub nii olema.“ Naine vaatas oma kätt, mida Parker ikka veel hoidis. „Härra Hamilton, me peame rääkima. Kas ma võin sisse tulla?“

„Aga muidugi.“ Parker lasi naise käe lahti, astus sammu tagasi ja tõmbas ukse avali.

Erin astus sisse ja suunas Parkeri poole kõigest huuli liigutades kiire naeratus. Tema silmad ei naeratanud. Parker jõllitas naist. Nad *olid* erinevad. Ta ei olnud osanud seda ette kujutada. Kaksikud. Kas Stacey oli talle öelnud, et tal on kaksik? Võib-olla. Ta oli palju rääkinud, kuid Parker ei olnud teda

kunagi tegelikult kuulanud. Stacey hääle kõla oli blokeeritud Parkeri valu ja sellest oli piisanud. Talle oli täiesti ükskõik olnud, mida Stacey rääkis.

„Siiapoole,“ ütles ta, osutades avatud klaasustele elutoa tagaseinas. Oli juunikuu ja päike soojendas terrassi. Hommik oli udune olnud, kuid see udu oli juba ammu hajunud.

Nad ületasid tenniste õrna kriuksumise saatel hästi poleeritud parkettpõranda. Parker üritas mõelda, mida öelda. Ta polnud Staceyt viis aastat näinud. Kas ta oli naise peale pärast tema lahkumist üldse mõelnudki?

Terrassil tõmbas ta tooli laua alt välja ja pakkus Erinile istet. Ta üritas neid aegu meenutada, aga see oli kõik üks hägu. Ta teadis, et ta oli end juhtunu ja öeldu pärast süüdi tundnud. Aga ta pidi ka tunnistama, et naise lahkumine oli kergendav olnud. Ta polnud kunagi mõelnudki teda üles otsida või tema käekäigu järele uurida. Kas õde oli siin selle pärast? Et temaga sellise ükskõiksuse pärast pragada? Viis aastat on vimma pidamiseks pikk aeg.

Erin istus väikese laua ääres, käed süles. Parker istus tema vastu ja jätkas naise näo uurimist ja sealt erinevuste otsimist. See oli mõttetu tegevus, sest ta ei mäletanud Staceyt piisavalt hästi.

„Soovite tõenäoliselt teada, miks ma tulin,“ ütles Erin.

Parker kuulas naise häälekõla ja üritas mõistatada, kas ka õdede hääled sarnanesid. Ta arvas, et see võis nii olla. „Ma ei osanud teid oodata,“ tunnistas Parker. „Ma pole Staceyt mitu aastat näinud.“

„Viis,“ ütles Erin, kinnitades Parkeri arvatut.

Erin hammustas alahuult ja tõmbas seejärel kiirelt hinge. Kogus julgust, mõtles Parker. Kuid milleks?

„Härra Hamilton...“

„Palun öelge Parker.“

Naine noogutas. „Parker, ma ei tea, kui palju te minu õest mäletate...“

„Ta oli minu juures suvel tööpraktikal.“ Vähemalt suurema osa suvest. Kuni asjaolud – ei, ta pidi endaga lõpuni aus olema – kuni *tema* Stacey minema oli ajanud. Parker ei kahetsenud Stacey lahkumist, kuid tal oli kahju sellest, kuidas see juhtunud oli. „Me...“ Ta otsis õigeid sõnu. Semmisime? Parkeri arvates mitte, kuigi ta kahtlustas, et Stacey oli enda arvates Parkerisse armunud olnud.

„Meil oli mõningaid arusaamatusi,“ ütles ta lõpuks. „Ma võtan selle eest kogu vastutuse.“

Naise pilk kohtus Parkeri omaga. „Või nii,“ ütles Erin. Need kaks sõna kõlasid laetult. Parker mõistis naist vaadates, et Erin Ridgeway teadis, mis tol suvel tegelikult juhtunud oli. Ta teadis, mida Parker ta õele teinud oli.

Parker tundis kiusatust püsti tõusta ja terrassil ringi sammuda. Hea küll, ta oli olnud mölakas, aga ta ei olnud teinud midagi, mida Stacey ei olnud tahtnud. Jumal teab, et Stacey oli end talle enne nädalaid pakkunud, kuni Parker lõpuks järele andis. Ta oli olnud vanem kui kahekümne ühe aastane. Täisealine.

Seleta seda kellelegi teisele, Hamilton, pobises keegi Parkeri peas. Stacey oli olnud kahekümne kahe aastane ja ta polnud

kindlasti piisavalt küps selleks, et Parkeriga hakkama saada. Seda tõde peas kuuldes vandus Parker endamisi.

Enne kui ta suutis mõelda, mida öelda, ilmus terrassile Kiki, kes tõi lauale vana poleeritud hõbekandiku. Kandikul oli kaks tassi, kohvi- ja koorekann, suhkrutoos ja taldrik hommikul küpsetatud šokolaadikoogi tükkidega.

„Kohv on värske,“ ütles Kiki. „Jahvatasin oad ise.“

Erin vaatas üles ja naeratas talle viisakalt. „Täna väga.“

Kiki noogutas. „Tühiasi. Härra Hamiltonil ei käi kuigi palju külalisi. Mulle meeldib, kui majas rahvast on.“ Majapidaja vaatas Erinit ja raputas pead. „Te näete tõesti väga oma õe moodi välja.“ Ta valas kohvi välja ja asetas ühe tassi kummagi lauas istuja ette. „Ta oli väga kena noor naine. Väga nutikas ja lõbus. Ta pani selle vana maja elama.“

Erini silmad suurenesid. Ta sirutas sõrmed kohvitassi poole, kuid käsi peatus õhus. „Kas Stacey elas siin?“

„Kõik praktikandid elasid,“ ütles Kiki. „Magamistube on siin küllalt ja linn on liiga kaugel.“ Ta kehtas teatraalselt õlgu. „Need kolledžiõpilased tahtsid alati hommikust õhtuni ainult arvutiprogrammidega töötada. Nende jaoks oleks see maailma lõpp olnud, kui nad oleksid pidanud aega edasi-tagasi sõitmisele kulutama. Ma arvan, et pooled neist ei märganud isegi seda, milline vaade nende magamistoa aknast avanes.“ Ta osutas terrassilt paistvale säravsinisele ookeanile. „Härra Hamilton ei näi seda ka kuigi palju tähele panevat. Temal jätkub silmi vaid töö jaoks.“

Kiki vaatas Parkerit pilguga, mis andis selgelt mõista, et ta ei olnud veel andestanud, et mees eelmise päeva õhtusöögile